

gået den modsatte vej, og samtidig virker det, som om han har været på vagt over for en teatermæssig stil. Han er sine steder blevet didaktisk som de senere års *Stanley Kramer*. Filmen har med sin tydelighed, sine understregninger, hurtige montage og søgte metaforer også præg af tredivernes eksperimentere-lyst. Ekspressionismen går også igen i lyd-båndet, med pauker og trompeter, Marseillaisen ved sejrstemning etc. Og intet i milieuskildringen har noget at gøre med virkeligheden. Der forekommer f. eks. en retssalsscene, som med alle sine detaljer er helt utænkelig i Sverige. (Og hvor skulle den kunne forekomme andre steder end i amerikansk film?). Der er på godt og ondt broderet på intrigen med kærlighed og svig og med motiver, som man end ikke skimtede i sceneudgaven. Digteren Krister, som er blevet snydt og plyndret af sin formynder, dommeren, bliver ikke blot umotiveret indspærret på et sindssygehospital, men også selv sindssyg. Hans forlovede bliver i stykket et øjeblik mistænkt for at ville svigte ham. I filmen bedrager hun ham virkelig med den unge advokat. Og advokaten udnytter affæren til at gøre karriere – som anklager. Helt uventet optræder han i denne egenskab i den store sag mod chefredaktøren fra „Folketribunen“.

Sådanne urealistiske krumspring i intrigen kan naturligtvis forsvares, men de giver ikke samfundskritikken større, snarere mindre slagkraft. Angrebene kan øjeblikkeligt afvises med et „sådan går det jo ikke til“. Og dermed har den behændige instruktør haft held til at give angriberen silkehandsker på.

Filmens største styrke findes i spillet og personinstruktionen. *Ingrid Thulin* er en vibrende kvinde i frygtløs kamp og *Gunnar Hellströms* advokat har kold og mejslet styrke. Den hårdt ramte digter spilles af *Per Myrberg*, som i fuldt mål giver udtryk for den langsomme nedbrydning af et menneske. *Georg Rydeberg* spiller på rutine som den bedrageriske dommer, det samme gør *Ulf Palme* som en satanisk psykiater og *Holger Löwenadler* som den hysteriske retsombudsmand, mens erfarne kræfter som *Naima Wifstrand* (et andet af dommerens ofre) og *Elof Ahrle* (redaktionssekretær på „Folketribunen“) byder på adskilligt udover rutinen. Spillet veksler lidt usikkert mellem realisme og ekspressionisme, hvilket kan forvirre noget. Tilbage, når filmen er slut, står ikke direkte de oprørende forhold, som *Vilhelm Moberg* har villet angribe, men en række ansigter og stemmer, der engagerede og greb. På den måde kan *Sjöberg* jo også siges at have vundet en sejr i sit nederlag.

Lars Krantz.

Robert Bressons „En dødsdømt flygter“, der fik danmarkspremiere i november, er tidligere blevet anmeldt i *Kosmorama* (nr. 39). Som et å propos bringes dette lille postkort fra en irsk filmkritiker, bibliotekaren *Ailfrid Mac Lochlainn*, den ledende sjæl i Dublin-filmsamfundet. *Bjørn Rasmussen* sad sidste år i Cork i dommerkomité med ham og fik for nylig sendende følgende karakteristik af de fleste af *Robert Bressons* film. Det er forhåbentlig overflødig at tilføje, at *Bressons* film er genstand for grundige analyser i det irske filmsamfund, og at *Bresson* hyldes dér som en af tidens få mestre.

Journal d'un pickpocket échappé!

I am an old actor now. I used to work for Mr. Bresson, but he gave me a very hard life. In the first place he gave me the bad habit of keeping a diary, in which he trained me to record all the events of my life and even my secret thoughts. He then led me into evil company where I was taught to be a thief, and when I was caught by the police, my diary of course gave them all the information they needed to secure a conviction. I was put into prison and condemned to death. I continued to keep my diary by scratching on the walls of my cell. I sang Mozart's Requiem to cover the noise I made scraping at the panels of my cell door in an attempt to escape. I eventually succeeded, but had to hide myself from my pursuers. This I did by disguising myself as a priest in a remote country parish. But the loneliness of my life made me morose and I failed to gain consolation even from my diary-writing. At last I took to drink and ruined my constitution, already seriously undermined from my evil early life and my prison experiences.

Then I died.

Ailfrid Mac Lochlainn.

